

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce **Jana B.**, bytem xxx, zastoupeného JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem se sídlem Vodičkova 709/33, Praha 1, proti žalovanému **Policejnímu prezidentu České republiky**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. PPR-31240-4/ČJ-2013-990131 ze dne 10. února 2014, ve věci úroků z prodlení,

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného č. j. PPR-31240-4/ČJ-2013-990131 ze dne 10. února 2014 se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Josefa Kopřivy, advokáta se sídlem Vodičkova 709/33, Praha 1.

O d ů v o d n ě n í :

A.

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkumu rozhodnutí žalovaného č. j. PPR-31240-4/ČJ-2013-990131 ze dne 10. 2. 2014, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ve věcech služebního poměru č. j. KRP-12267-9/ČJ-2012-0700OP ze dne 23. 10. 2013, kterým byla zamítnuta žádost o doplacení úroků z prodlení z finančních částek, odpovídajícím sníženému služebnímu příjmu, za období od 1. 7. 2010 do 30. 4. 2011, které měly být neoprávněně zadržovány.

Žalobce namítá, že mu nebyl doplacen úrok z prodlení z neoprávněně zadržovaných částek služebního příjmu. Žalobci byl snížen zvláštní příplatek poskytovaný dle ust. § 120 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“) za období od 1. 7. 2010 do 30. 4. 2011, kdy mu tento příjem byl následně vyplacen, a to s ohledem ke skutečnosti, že rozhodnutí o snížení zvláštního příplatku byla zrušena v rámci přezkumného řízení. Dle tvrzení žalobce se zrušením rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, kterým byl žalobci snížen zvláštní příplatek, plně obnovuje právní stav, který existoval před vydáním rozhodnutí. Vytváří se právní fikce, jako by rozhodnutí vůbec nebylo vydáno. Žalobci tedy náleží nejen doplatek zvláštního příplatku, ale také úrok z prodlení, neboť mu nebyl vyplacen služební příjem řádně a včas. Presumpce správnosti nezákonného rozhodnutí sice bránila výplatě této části služebního příjmu, ale po zrušení rozhodnutí a obnově původního stavu je důvod zadržování zcela irelevantní.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby, neboť má za to, že nedoplatek vznikl až právní mocí zrušujícího rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení, tedy ke dni 1. 9. 2011 a následně byl žalobci vyplacen v nejkratší možné době, nedošlo tedy k prodlení žalovaného. Žalovaný uvádí, že v období, kdy byl žalobci vyplácen snížený příjem, bylo rozhodnutí, kterým byl žalobci snížen zvláštní příplatek, v právní moci. S ohledem na požadavek právní jistoty se uplatňuje presumpce správnosti správních aktů, tedy je nutné i na vadný správní akt až do jeho zrušení nahlížet jako na akt platný, způsobilý zakládat právní účinky a jako takovým se také řídit. Žalovaný má za to, že až nabytím právní moci rozhodnutí, kterým bylo zrušeno rozhodnutí o snížení zvláštního příspěvku, tj. ke dni 1. 9. 2011 došlo k obnovení původního stavu, což založilo povinnost vydat žalobci zadržovanou část jeho služebního příjmu, což se bezodkladně stalo, tudíž povinnost doplatit žalobci část služebního příjmu vznikla právní mocí rozhodnutí policejního prezidenta č. j. PPR-17537-15/ČJ-2010-99KP, ze dne 9. 8. 2011, tedy ke dni 1. 9. 2011.

Žalobce v replice ze dne 25. 4. 2014 uvedl, že původní stav, který byl zrušením nezákonných rozhodnutí obnoven, byl obnoven s účinky *ex tunc*. Na danou věc je nutno pohlížet, jako by nezákonné rozhodnutí nebylo vůbec vydáno, proto došlo k prodlení s výplatou části zvláštního příplatku. Argumentaci žalovaného rozhodnutím Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 91/2007-65 (veškerá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) považuje žalobce za nepřipadnou, když v tehdy posuzované věci se žalobce domáhal úroku z prodlení za dobu, kdy byl

zproštěn výkonu služby. V tomto případě však zákon o služebním poměru jasně stanovuje, že nárok na doplatek služebního příjmu vzniká až po ukončení zproštění.

B.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že rozhodnutím policejního prezidenta ve věcech služebního poměru č. j. PPR-17537-15/ČJ-2010-99KP ze dne 9. 8. 2011 bylo podle ust. § 193 odst. 2 zákona o služebním poměru, pro rozpor s právními předpisy zrušeno rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ve věcech služebního poměru č. RŘSMK-OP-278/2010 ze dne 21. 6. 2010, původně potvrzené rozhodnutím policejního prezidenta ve věcech služebního poměru č. j. PPR-17537-5/ČJ-2010-99KP ze dne 8. 12. 2010, kterým byl žalobci snížen zvláštní příplatek poskytovaný podle ust. § 120 odst. 3 zákona o služebním poměru. V důsledku tohoto rozhodnutí mu byla zadržována výplata části služebního příjmu za dobu od 1. 7. 2010 do 31. 12. 2010 a od 1. 1. 2011 do 30. 4. 2011. Dopisem ze dne 14. 11. 2011 se žalobce obrátil na služebního funkcionáře – ředitele Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje s žádostí o poskytnutí úroku z prodlení z částek odpovídajících zadržované výplatě části služebního příjmu. Rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ve věcech služebního poměru č. j. KRPT-12267-9/ČJ-2012-0700OP ze dne 23. 10. 2013 byla žádost o uhrazení úroků z prodlení zamítnuta. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání s tím, že argumentace je shodná s žalobou. Rozhodnutím policejního prezidenta ve věcech služebního poměru č. j. PPR-31240- 4/ČJ-2013-990131 ze dne 10. února 2014, bylo odvolání žalobce zamítnuto.

C.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

D.

Podle ust. § 112 odst. 1 věty druhé zákona o služebním poměru se za služební příjem považují peněžité plnění poskytovaná příslušníkovi bezpečnostním sborem ve výši a za podmínek stanovených tímto zákonem. Podle ust. § 113 zákona o služebním poměru tvoří služební příjem tyto složky: a) základní tarif, b) příplatek za vedení, c) příplatek za službu v zahraničí, d) *zvláštní příplatek*, e) osobní příplatek a f) odměna. Dle ust. § 120 odst. 3 příslušník, který vykonává službu spojenou s ochranou zájmů státu, při nichž může dojít k ohrožení jeho života nebo zdraví, popřípadě k jiným závažným rizikům, nebo službu s mimořádnou psychickou zátěží, má nárok na zvláštní příplatek ve výši 3 000 Kč až 6 000 Kč měsíčně v I. skupině a 1 000 Kč až 4 000 Kč ve II. skupině.

V první řadě považuje krajský soud za nezbytné vyjádřit se k samotnému užití ustanovení o úrocích z prodlení dle zákona č. 89/2012, občanského zákoníku, kdy dle ust. § 1968 dlužník, který svůj dluh řádně a včas neplní, je v prodlení. Dlužník není za prodlení odpovědný, nemůže-li plnit v důsledku prodlení věřitele. Dle ust. § 1970 občanského zákoníku platí, že po dlužníkovi, který je v prodlení se splácením

peněžitého dluhu, může věřitel, který řádně splnil své smluvní a zákonné povinnosti, požadovat zaplacení úroku z prodlení, ledaže dlužník není za prodlení odpovědný. Výši úroku z prodlení stanoví vláda nařízením; neujednají-li strany výši úroku z prodlení, považuje se za ujednanou výše takto stanovená.

Krajský soud odkazuje především na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 75/2015-17 ze dne 21. 1. 2016, kdy Nejvyšší správní soud za použití *analogie iuris* dospěl k závěru, že nárok na úroky z prodlení u dlužného služebního příjmu, tedy i zvláštního příplatku, existuje. Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku mimo jiné uvádí, že: „...by bylo nespravedlivé a v rozporu s principem rovnosti a bezrozpornosti právního řádu, pokud by zaměstnancům v soukromé sféře za opožděnou výplatu mzdy náležely úroky z prodlení, zatímco příslušníkům bezpečnostního sboru by tyto úroky nenáležely“... „Zatímco např. již zmíněný výsluhový příspěvek upravený ve služebním zákoně je sociální dávkou, ke které se neváže nárok na úroky z prodlení, neboť absence úpravy úroků z prodlení je pro sociální dávky příznačná a úmysl zákonodárce vyloučit úroky z prodlení u této dávky je tak zřejmý“... „služební příjem je odměnou vyplácenou příslušníkovi za výkon služby, tj. odměnou za práci ve smyslu čl. 28 Listiny základních práv a svobod. Podle tohoto článku za vykonanou práci, nehledě na to, zdali byla vykonána v zaměstnaneckém či služebním poměru, náleží spravedlivá odměna“... „Podle Nejvyššího správního soudu může být odměna za vykonanou práci (službu) spravedlivá pouze za předpokladu, že bude vyplacena včas. Pokud není vyplacena včas, musí to být s ohledem na požadavek spravedlnosti reflektováno v její výši v době vyplacení.“

Ke stejnému závěru dospěl též Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí č. j. 3 Ans 4/2013-37 ze dne 3. 10. 2013, v němž výslovně uvedl, že: „Odborná literatura v takovém případě mezeru v právu zaplňuje analogií *iuris* pomocí občanskoprávní úpravy úroků z prodlení, což dostatečným způsobem vyrovná oslabené funkce opožděně vyplaceného finančního plnění. (Stěžovatel odkazuje na knihu Tomek, P. Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů s komentářem k 1. 7. 2012, 2. Aktualizované vydání. Olomouc, ANAG, 2012, str. 373 a cituje pasáž týkající se opožděného vyplacení služebního příjmu.) Stěžovatel dodává, že jedinou nejasnou zmínku o úrocích z prodlení představuje ust. § 208 odst. 4 zákona o služebním poměru v části věnované promlčení, kde uvádí, že: „Úroky a opětuující se plnění přiznaná pravomocným rozhodnutím, jejichž splatnost nastala po nabytí právní moci rozhodnutí, se promlčují po 3 letech ode dne jejich splatnosti.“... „Ke stěžovatelově argumentaci odbornou literaturou Nejvyšší správní soud uvádí, že citovaná pasáž z komentáře k zákonu o služebním poměru se týkala prodlení s výplatou služebního příjmu, což je plnění zcela jiné povahy než výsluhový příspěvek, jehož povaha byla charakterizována výše.“ Z celkového kontextu shora označených rozhodnutí Nejvyššího správního soudu lze dovodit, že soukromoprávní úpravu úroků z prodlení nelze užít na výsluhový příspěvek z důvodu jeho charakteru sociální dávky, avšak v případě prodlení s výplatou služebního příjmu tuto analogii užít lze.

Krajský soud se neztotožňuje ani s argumentací žalovaného, že se nedostal do prodlení s vyplacením služebního příjmu, neboť na rozhodnutí, kterým byl zvláštní příplatek žalobci snížen, se uplatňuje tzv. presumpce správnosti a povinnost doplatit žalobci část služebního příjmu vznikla žalovanému teprve právní mocí rozhodnutí policejního prezidenta č. j. PPR-17537-15/ČJ-2010-99KP ze dne 9. 8. 2011, kterým byla rozhodnutí o snížení zvláštního příplatku zrušena.

Presumpce správnosti správního aktu znamená, že se tento akt pokládá za bezvadný, dokud není úředním postupem zrušen či změněn. Je-li zrušen správní akt, pomíjí i jeho presumpce správnosti. Soud podotýká, že zrušení správního aktu má účinky toliko *ex nunc*, které působí výlučně do budoucna, akt již tedy nemůže v budoucnu založit další práva a povinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 79/2008-128 ze dne 4. 2. 2009, publ. pod č. 1815/2009 Sb. r. NSS). To ovšem v projednávaném případě znamená, že ke dni rozhodování žalovaného zde již nebylo žádné rozhodnutí, které by jej opravňovalo nevyplatit úrok z prodlení. Obrana žalovaného by byla důvodná jen tehdy, pokud by v okamžiku jeho rozhodování byla rozhodnutí o snížení zvláštního příplatku ještě nezrušena. S ohledem ke skutečnosti, že rozhodnutí o snížení zvláštního příplatku byla zrušena, měl žalobce nárok na zvláštní příspěvek v původní výši. Základní pravidlo pro splatnost služebního příjmu, tedy i zvláštního příplatku, upravuje ustanovení § 128 odst. 1 zákona o služebním poměru: *„Služební příjem je splatný zpětně za měsíční období, a to ve výplatním termínu, který stanoví vedoucí bezpečnostního sboru, nejpozději však do konce kalendářního měsíce následujícího po kalendářním měsíci, ve kterém příslušníkovi nárok na služební příjem nebo na některou jeho složku vznikl. Případně-li výplatní termín na sobotu, neděli nebo svátek, je služební příjem splatný v den výkonu služby, který předchází výplatnímu termínu.“* Pokud není doplatek vyplacen podle uvedených pravidel včas, ocitá se bezpečnostní sbor (dlužník) ve smyslu § 1968 občanského zákoníku v prodlení, přičemž příslušníkovi (věřiteli) počínají plynout úroky z takového prodlení. Žalobci svědčilo právo na výplatu zvláštního příplatku v původní stanovené výši, na čemž nic nemění, že došlo k vydání rozhodnutí o jeho snížení, neboť zrušením správního aktu pomíjí i jeho presumpce správnosti.

V tomto se krajský soud plně ztotožňuje s názorem žalobce, že žalovaný je povinen žalobci uhradit úrok z prodlení z částek odpovídajících výplatě zadržované části služebního příjmu za období od 1. 7. 2010 do 31. 12. 2010, která byla žalobci vyplacena v září 2011 a za období od 1. 1. 2011 do 30. 4. 2011, která byla vyplacena v měsíci listopadu 2011. Nárok na tento příjem žalobci vznikl v souladu s ust. § 120 odst. 3 zákona o služebním poměru. V důsledku postupu žalovaného tak žalobci vznikl nárok na úrok z prodlení s úhradou této částky, kterou je žalovaný povinen žalobci vyplatit, přičemž na úhradu těchto úroků je žalovaný povinen analogicky užít obecné zásady soukromého práva vztahující se k prodlení dlužníka.

Shora uvedenou judikaturu Nejvyššího správního soudu podepsaný soud respektuje, s ní se ztotožňuje a ani v nyní posuzované věci neshledal důvody se od ní odchýlit.

Pro důvodnost žaloby tedy krajský soud napadené rozhodnutí podle ust. § 78 s. ř. s. zrušil a věc vrátil podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k novému projednání a rozhodnutí.

Právními názory vyslovenými v tomto rozsudku jsou správní orgány v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce byl v řízení úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení.

Náklady žalobce tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek

3.000,- Kč

b) odměna advokáta ve výši 2.100,- Kč bez DPH / úkon při poskytnutí těchto úkonů právní služby:		
1) příprava a převzetí věci	§ 7,	
2) sepis žaloby	§ 9 odst. 4 písm. d)	
3) sepis repliky	vyhl.č. 177/1996 Sb.	9.300,- Kč
c) paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300,- Kč bez DPH / úkon při poskytnutí úkonů právní služby uvedených ad b)	§ 13 odst. 3 vyhl.č. 177/1996 Sb.	900,- Kč
d) DPH 21% z částek uvedených ad b) - c)	§ 57 odst. 2 s. ř. s.	2.142,- Kč
<i>C e l k e m</i>		<i>15.342,- Kč</i>

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle ust. § 64 s. ř. s. ve spojení s ust. § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen o. s. ř.) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Krajský soud v Ostravě
dne 21. dubna 2016

Za správnost vyhotovení:
Jana Valošková

JUDr. Monika Javorová v.r.
předsedkyně senátu